

بوو که لهی فروشی

سادی چوبهک
له فارسییهوه: قادر علی خا
(بوکان)

له بیرهوه ری هیچ که سیئکدا نه بوو که له پاییزدا به فریگی هیئنده قورس و گران باری بیټ و سه رمایه کی تاوا به سام، سه ری هه لدا بیټ.

دهمه و ئیواره بوو، سوژی سه رمایه کی تیژ و جهرگیر، بهر بوو بووه پیست و ئیسقان و جهسته ی مرؤقه کان و به دوا ی ئه ویشدا بو ماوه یه کی که م، هه ورکی سپی بهر بینگی به ئاسمان گرت و ورده ورده رهش هه لگه راو که نندوله نده کانی ئاسمانی پر کرده وه. هیشتا شه و به ته وای به سه ردا نه هاتبوو، شار له ژیر پلاسی به فردا چاوی چوو بووه خه و. کوره که تووتکه سه گیک کی خرپنه ی له ئامیز گرتبوو، به جووته له ئامیزی یه کتریدا له دالانی بهر دهرگای مالیکدا که بانیزه یه ک بالی به سه ردا کیشابوو ویکرا له سه رمان هه لده رزین. له بهر ته زووی سه رماکه هیچیان خه ویان لی نه که وتبوو. تووتکه که له ئامیزی کوره که دابوو، سه ری کوره که ش که وتبووه سه ر پشتی تووتکه که. ژیر ملی گه رمی تووتکه که که وتبووه سه ر شانی کوره که و قامکه ته زیوه کانی نه ویش خزیان کردبوو به نیو تووکه کانی ئه ودا، به سه ر یه کدا گرمۆله بوون و کزکه یان کردبوو. هه ر که پۆلیسی چاودیری شه وانه، دهسته قورس و دهستکیش پۆشه که ی خزی له سه ر شانی کوره که دانا و رایوه شاندا. کوره که هه لبه زیبه وه و له جیگاکه ی خوی دهرپه ری و له ژیللا و چاوی له قه لافه تی زه لام و داپیچراوی پۆلیسه کرد، که وه ک مۆته که به سه ر سه ریبه وه قورسای دی کرد. به ده م تکا و پارانه وه وه گوتی: «به ریژ به خودا ئه من هیچ تاوانیکم نه کرده وه. هیچ شوئینیکم نه بوو هاتم لیتره خه وتم که به یانی زوو هه ستم و وه شوئین کاری خۆم که وم.»

«ئه وه چییه له ئامیزت گرتوو؟». پۆلیسه که ئه مه ی گوت و هالاوه گه رمه که ی نیو ده می کرد به سه رو چاوی منداله که دا.

«ئەو ھېچ نېيە. تووتكە سەگىكە، دەمە وېست بە يانی زوو بېبەم بېفرۆشم. دەلین حکوومەت سەگ دەكرپتەو. بە دوو دینار دەيكرپتەو».

«ھەستە، ھەستە برۆ بۆ قەبرستانىكى دېكە. دەى زووگە دايكىشەو ھەن بە لەبەر چاوم».

تووتكە سەگەكە بە تەكانىك خۆى لە نامىزى خستە خوارى. خەوالئو بوو. بە لەرزە لەرز لەسەر بەفرەكە راوھستا. بەفرە ئەستورەكەى سەر شەقامەكە لەبن پېيدا خۆى رانەدەگرت و نەيدەتوانى جىگايەكى پتەو بۆ خۆى بېيىتەو. لەسەر جىگايەكى خۆى رانەدەوھستا و ھەر تاوھى خۆى دەدا بەسەر لاقىكىدا و خۆى رادەوھشاند و ئەو دلۆپە ئا و بەفرەى پتەوى نووسا بوون لە خۆى دەتەكاند و دەيقوروسكاندەو.

كورەكە ناوېكى تايبەت بە خۆى نەبوو، جەفحەر، جەواد، ئەكبەر، عەلى، بە تەواوى ئەم ناوانە بانگيان لى دەكرد. لەبەر ئەوھى رەنگى تووكە سەر و برۆ و برۆللى كالىكى خورمايى و چاوى شىن و پىستى سېى بوون. دەبانگوت دايكى رووسىيە و باوكىشى سەربازىكى ئەمريكايى، يان ئىنگلىزى، يان لەھستانى (پۆلۆنيا)، يان رووسى سەردەمى شەر بوو. پىناسەى نەبوو، بەلام لە نىو دەفتەرى بەندىخانەدا نىو بە ھەسەن نووسرابوو، بۆيە خەلكىش ھەر بەم ناوە بانگيان لى دەكرد. لە دزى و دەست پىسىدا چوختى و چالاک بوو. ھاوتايەكى نەبوو، جارى وا ھەبوو لە پر و لە ناکا و ھەر ئەوھندى مژ لە سىغارىك دەى، دەرگاي مالىكى دەكردەو و خۆى لە ھەسارى دەكوتا و ھەر شتىكى بەر دەست كەوتبايە، ھەلى دەگرت و بۆى دەرەدەچوو. مالىكەى، يان لە بەندىخانە بوو، يان ئەوھى لە وەرزى زستاناندا دەچوو شارى ئەھواز و ھاوینانىش دەھاتەو تاران. لەو چاردە- پازدە سالەى كە لە تەمەنى تىپەرى چاوى بە دايك و باب و كەس و كارتىكى خۆى نەكەوتبوو. پۆلىسى شەو بە جىي ھىشتن و رۆيشت. كورەكە ھەندىك لە جىي خۆى جووللا. ھەموو لەشى دەتگوت كفتەى كوتراو، داھىتزابوو. لەوھتى لە دايك بووبوو، ئەوھندەى بەفر نەديبوو. ولات تارايەكى سېى بەسەر خۆيدا دابوو.

«سەر لە ئىتوارە دنيا چەندە تارام بوو. نازانم چۆن بوو لە ناکا و ئەو ھەموو بەفرە نىشتە سەر عەرزى! بلېتى ئەو كورانە ئىستا لە كورەى بن؟ دەبى بە ھەر شىئەيەك بى بە يانى خۆم بگەيەم شەمەندەفەرەكە و خۆمى پىيدا ھەلدەواسم و بچم بۆ ئەھواز. كى دەيزانى بەم زوانە ھەوا

ئەوھندە سارد بى».

سەر شەقامەكە چۆلھۆل بوو. چاوى لەو دەنكە بەفرانە دەكرد كە بە دەوربەرى گلىپەكانى كارەبادا دەھاتنە خوارى. بەفر لەسەر تەلى كارەباكان كەوتبوو. سەر كۆلەكەى كارەباكان وەك كەللە قەندىان لى ھاتبوو. بەفر لىسوارى شەقامەكان و چال و چۆلىيەكان و سەر شەقامەكانى وەك يەك سېى كردبوو. بادەو شەقام و دارە رووت و بى پزۆگە لاكانى خستبوو سەما. ھەموويان دەتگوت دەرويشن گەرم داگىرساون. كۆتەى ئەستورى چنارەكان بە بەفر مالى سواغ درابوون. سەرما و سۆلى ھەوا، نازاي ئەنداميان پر كردبوو لە چۆق و لەرز. چنگى زستان لىفەى ھەتوانى دراندبوو. لە ھەموو كاتىك زياتر ھەستى بە تەنيايى و بى كەسوكارى دەكرد. تووتكە سەگەكەى، لە خوار پلىكانەكانەو ھەلتوتتا بوو، سەرى شۆپرەدبوو ھەو و ھەلدەلەرزى و بۆنى بە عەرزەكەو دەكرد.

لەشى لە نىو جەلە كۆنە سەربازىيەكانىدا شەپۆلىكى داو ھەستا و لاقە تەزىوھەكانى بە كىشى كرد و مىلى رېى گرتەبەر و دەرى كەوت.

خۆشى نەيدەزانى بەرەو كوئى، بەلام بەرې كەوت. وەك تەلاشە دارىك خرابىتە نامىزى چۆمىكى سەر شىتەو. ھەتا سەر چۆكى لە بەفرەكە رۆ دەچوو. بەفر سىپاوى بە روخسارى رەشى شەو دا دەمالى. كەوشە دەلبوو ھەراوھەكانى كە لە توبوبى نىو تەگەرى ماشىن ساز كرابوو، بە پىيەوھە گىر نەدەبوون و لە پىيى دا دەكەوت و لە نىو بەفرەكەدا بەجى دەما. وەك مەست بەلادا دەھات و لە ترى دەدا. شەقامە چۆلھۆلەكە لە بەرانبەرىدا زارى داچىرپىبوو. تووتكە سەگەكە بە شۆپىندا لە ترى دەدا و بەلادا دەكەوت. تايەك لە كەوشەكانى لە نىو بەفرەكەدا بەجىما و گەراوھ و دىتەوھ و ھەلى گرتەوھ و ئەوھى دىكەشىانى لە پىيى داكەند و نايە بن ھەنگلى. ئاواى خۆشتر بوو. ئاسانتر بەرپىدا دەرۆيى. ئىتر قامكەكانى لاقى سى بووبوون و ھەستيان بە كزەى سەرماكە نەدەكرد. كەوتە ھەلاتن. سەر سەر و شان و پىلى لە بەفردا سېى ھەلگەرابوون. ھەر تاو ناتاوتىك سەيارەيەك كە دەتگوت خەوالئو بە لارە لارەوھ و نالە نال، خۆى بەسەر بەفرەكاندا بە كىش دەكردو دوور دەكەوتەو. زگى خالى بوو. دللى دەبووراوھ. لەرز لە مۆرەغەى پشت و كەلەكەى گەرابوو. لە برسان دللى ئاوى دەكرد و دەيكىشا بە نىو چاويداو لەوانە بوو پەرۆش بكات. نىو دەمى تال و

وشک و بۆنی لی دههات. نیو ده می بۆنی مردووی لی هه لدهستا.

به یانی، هه تاو خۆی راده پساند هه تا خۆی له دهست هه وره کان رزگار کات، به لام هه وره کان وهک شووره به کی نه ستوور راوه ستابوون و ریگیان پی نه ده دا سه ر بیئیتته ده ری. جار جاره له په نای بلۆقی هه وره کانه وه هه تاو دلۆپه تیشکیکی ده تکانه ئه م دیو. به فر به باوه ده باری. ده تگوت به هیله کی داده که ی. تاق و لۆق خه لک به سه ر شه قامه کانه ده هاتن و ده چوون. داشقه کان و فه رغوونه کان و باسکیله کان که وتیوونه کۆلانه کانه وه. توتکه سه گه که به دوایدا هه لدههات و هه ولتی ده دا هه تا له کوره که به جی نه میتی. گه راوه و چاوی لی کردو گوتی: «ده تبه م و ده تفرۆشم. ده یانه وی درمانت بده نی و بتتۆپین. ئه تو زۆر له من برسیتری. ئاخریه که ی شتیکی په یدا ده که م هه ر دوو کمان تیری پی بخۆین.»

راوه ستا و دیسان کاله کانی له پی کرده وه و به ری که وته وه. دهسته کانی له بن باخه له گه رمه کانی نابوو. کوور بوو بووه وه و ده له رزی و ددانه کانی به یه کتری ده که وتن و نیو چاوانی گنجی تی که وتبوو. قزه ره ق و ئالۆزه که ی به نیو چاوانیدا هاتبووه خوار و بوو به هه ویر.

له بهر دوکانیکی سه ر و پی فرۆشیدا راوه ستا، بۆنی چه ور و خۆشی سه رو پی شتیان کردبوو. چوه پیشی و به ترس و له رز و شه رمه وه به خاوه نه که ی گوت: «ده ته وی ئه و به فرانیه بهر دوکانه که ت بۆ بالم؟ ئه گه ر بیلتیک، یان وه ره وره به کت هه بی هه ر ئیسه ستا ته واوی ئه و به فرانیه بۆ ده که مه نیو جوگه که وه». دهنگی گرو نه ستووری خاوه ن دوکانه که چرنوکی له نازی نه نامی گرت. هه تیوه لاچۆ برۆ به لای کارته وه. با دوو دینار په یدا که ی.

کوره که سه رله نوی گوتی: «ئه گه ر وایه له ته ئیسه قانیکم بده پی و بیده م به سه گه که م. به خاتری خودا. زۆری برسیه». سه رو سه کتی توتکه که هه لده له رزی و بۆنی سه رو پیسه که ی هه لده مژی و په یتا په یتا به زمانی لاشه ویلکه ی خۆی ده لسته وه. سه رو پی فرۆشه که دهستی برد و له سه ر مه جوعمه به ک ئیسه قانیکی لووس و بی کۆشتی هه لگرت و فری دایه سه ر عه رزه سارده که. ئیسه قانه که وهک مار خۆی کرد به نیو باخه لی به فره که دا. کوره که و سه گه که به جووته به شوین ئیسه که که دا هه لاتن و کوره که خۆیدا به سه ر ئیسه قانه که دا و هه لی گرت وه و

توتکه که ش دهستی کرد به لسته وه ی جیگا که ی. کوره که ره پ راوه ستا و دهستی کرد به لسته وه ی ئیسه قانه که. نیو په راستی ئیسه قانه که ره ق و لووس و بی تام و ویشک بوو، ددانه کانی به سه ریدا ده خزین و هیچیان وه بهر نه دههات. ئه م سه رو ئه و سه ره که ی که شوینی جگه کان بوون کون کون بوون و له ویوه ئه و تامویونه خۆشه ئاره زوو بزویته ی لی هه لدهستا. سه ری توتکه که هه ر به م لاو ئه ولادا ده سووراو کونه کانی له په ستا چکۆله و گه وره ده بوونه وه و لیکا و به لا شه ویلکه یدا دههاته خوار و به ده م تووزه تووزه کلکه سووتی ده کرد. ددانه تیره کانی کوره که چند جیگا یه کی ئیسه قانه که یان رووشاند. بریکی لسته وه و بۆنه که ی هه للووشی، پاشان به ناقایلییه که وه فری دایه به رده می سه گه که. کابرای سه رو پی فرۆش له پشت شووشه ی دوکانه که وه چاوی لی کردن و ته زیحه چلکنه که ی ده گتیا.

پاشان کوره که سه ری کیشا نیو ئه و نانه وایه ی که له په نای سه رو پی فرۆشییه که دابوو. ئه و نانه درتزانیه به سه ر میزی نانه واییه که دا پاکشا بوون، دلی کوره که یان ختیلکه ده دا. کلپه و گری به ته وژی نانه واییه که ئه ویان به ره و لای خۆی به کیش کرد. له و شوینه گه رمه وه بۆنی نانی تازه هه موو ولانی داگرتبوو. چند دهنک له خیز گه رمانه له ته رکی نانه واییه که که وتبوون، هه لگرت و له دهسته ساردوسره کانی خۆی هه لسه بوو. خۆی کوور کردبووه. شان و دهست و ددانی ده له رزین. چاوه برسی و پر له نازاره کانی بریه کابرای نانه وا و هه موو ئه وانیه له وی له چاوه روانی نانی تازه دا راوه ستابوون و هیچی نه ده گوت. چاویکی به عه رزه که ی ده وران ده وری خۆیدا گتیا، ته نانه ت ورده نانیکیشی لی نه که وتبوو هه تا هه لی گرتته وه و بیته بهر ددانی. ته رکی دیوه که پر بوو له ورده خیزی گه رم و ئه و له سه ریان هه ر تاوه ی ده که وته سه ر لاقیتیکیان. به ره و کابرای نانه وا به ری که وت و به دهنگی پر له ترس و شه رمه وه گوتی: «له ری خودا پاروویهک نام بده یه بابیخۆم.»

نانه واکه خۆی لی هه لماساند و گوتی: «ده ری له بهر چاوم ون ده بی، یان سه ری تیه لدانته ده خوری؟ کوره که دیسان گوتییه وه. «هه ر پاروویهک نام ده یتی بیخۆم. هه ر چه نده ی پیت خۆشه لیم ده.»

نانه واکه خۆی راپسکاند، هه تا چنگاوشی کوره که بی. کوره ترساو رای کرد. له به رده م دوکانه که دا توتکه که ی که خه ربکی ملو و مو بوو، چاوه روانی ئه وی ده کرد، هه ر

که چاوی به و کهوت کهوت کله سووتی.

ماوهیه کی زور به ریگادا رویشتبوو. له چند شه قام و بازارهوه تیپه ریپوو. له بهر برسویه تی هیزی ههنگاو هه لئانهوهی نه بوو. دوی شه ویش ماوهیه کی زور به شوین ناندا سوورابوو و هیچی دهست نه کهوتبوو. له بهر ده درگای ئارهق فروشییه کان و ویشگیه پاسهکاندا و گه رابوو. داوای یارمه تی له هه موو که سیک کردبوو، هیچی دهست نه کهوتبوو. سه ره نجام هاتبوو خوی خزانده بووه دالانی درگای نه و ماله و له وی له نامیزی سه رما و تووتکه سه گه که پیدا که سیره کهوتبوو. نه و ئیستاش به شوین شتی کهدا ده گه را هه تا ورگه قویاوه که ی پی ههستی نیته وه. گه ده نووستوو که ی پی له خه و ههستی نیته. هه روا که دهسته کانی له بن باخه لی نابوو، سه ری داخستبوو به شوین شتی کهدا ده گه را هه تا بیخاته بهر دلی. پیاویکی چوار شانه ی قو له خره خه ریک بوو. له سه ر داشقه یه ک باره کانی داده گرت.

باره که ی سه وزی و میوه جات بوو. قه رتاله ی پرته قال و سیو و ته لیبی سه وزی و که له م و کاهو و گیزه ر و تووره ره شه. کوره که له لای داشقه که هه ندیک راوه ستا. چله م که ی که هه تا سه ر لیوی شو ر بوو بوونه وه، هه ل لووشییه وه و چاوه کانی وه ک دوو چو له که ی سه ر له سه ر داشقه که وه بازبان ددها نیو دوکانه که وه له دوکانه که شدا به سه ر میوه کان تو زیک هه لده کورمان و دیسان ده گه را وه و له سه ر داشقه که وه کابرا قه وی و قو له که دنیشته وه. له کابرا که چوه پی شخ و گوتی: «کاکه یارمه تیت ناوی؟ نه گه ر پیوستیت به یارمه تییه نه من ده توانم یارمه تیت بده م.»

کابرا قه وی و قو له که هیچی نه گوت. قه لس و تووره بوو، کاروانیکی دایه بن باخه لی و بردی و له نیو دوکانه که داینا و گه رابه وه لای داشقه که ی، کوره که دیسان گوتییه وه. «کاکه منیش که ره تیک بینم؟»

له ناکاو کابرا که پشته ملی کوره ی گرت و توند ریکی کوشی و فری دایه سه ر عه رزه که. دهسته کانی کوره که له ژیر باخه له کانی هاتنه دروی و به زگه وه کهوته نیو به فره که. تووتکه که ش له بهر ده میدا کهوته کله سووتی و دهستی کرد به وه رین. زور له دوکانی میوه فروشییه که دوورکه و تیبوو وه. له سه ره و ژووری شه قامی کی به تالدا کو مه لیک خه لک له دهوری شتی که کو زبلکه یان به ستبوو. کوره خوی کوتا نیو کو زبلکه که وه و تیکه لیان بوو. چاوی به کورپیکی هاوته مه نی خوی کهوت که له

نیوه راستی خه لکه کهدا گرمو له بووه و به لادا کهوتوو و نه ژنوکانی و دهسته کانی به بهر زگییه وه ویشک هه لاتبوون و چاوه کانی له مو له ق وه ستا بوون و لاقه کانی رووت و بی پیلانو بوون. به فره که هه موو گیانی داپوشیبوو. پولیسیکیش که دوو هه شت له سه ر قو له کانی ده میان داچه قانده بوو له وی راوه ستا بوو. نامبولانسیکی سپی وه ک چوری شیریش پزیشکی یاسایی له وی راوه ستا بوو، شو فره که ی بریانییه کی زه لامی گه رمی له ده می ده خنی و خه لکیش کهوتبوونه هه را و هه نگامه.

- «نه وه لا کاکه خو دیاره نه وه که س نه یکوشتوووه. له بهر سه رما ره ق هه لاتوووه.»

- «نه وه خودا ده یزانی له وانیه له شوینی کی دیکه کوشتی تیان و هینا بی تیان و لی ره فری تیان دابی.»

- «جا نه وه کییه له گه ل نه م تولفار که یه دوژمنایه تی هه بی؟»

- «خودا کاکه خودا، جندو که ی وایان تیدایه نه مانه. هه ر خودا بو خوی باشیان دهناسی.»

- «کاکه نه گه ر ده تانه وی جاری به م زوانه راینه گو یزن ناوا نابی. با هه لی گرین و روو به قیبله دریتی که ین.»

- ده ی کاکه ده ی ناوا نابی. به رمالی که شتی که بدنه به سه ریدا با سه رمای نه بی.»

- «له وانیه هیشتا گیانی تیدا مابی.»

- «نه ری به سه ری تو. نه وه هه ر له ئیستاو که رمه کان خه ریکن ده یخون.»

- «نه وه زور له میژه گیانی تیدا نه ماوه. هه ر نیوه شه و له گه ل ئیزراییل دیدار و چاوی بیکه و تنیان کردوو.»

- «دوای نه وه ی مردوو و ده بی بزانی کییه و کی نییه.»

- «ناسینه وه ی چی کاکه. نه وه خوی هاوار ده کا بی که س و کاره.»

- پولیس که هاواری کرد. «کاکه چو لی که ن. که س لی ره رانه وه ستی. هیچ که س نه بوو بیناسیته وه.»

له ده ور به ری مردوو که هه ندیک قه ره پوول له م لاو نه ولای کهوتبوون. یه ک یه ک و دوو دووش له م لاو نه و لاوه ورده پوولیان به ره و ته رمه که فری ددها. کوره که چوه سه ر ته رمه که وه هه ندیک راوه ستا و چاوی له ته رمه که بری، پاشان له سه ر عه رزه که هه لئرووشکا و دهستی کرد به کو کردنه وه ی ورده پوول که کان. تووتکه سه گه که چوه سه ر ته رمه که وه بریک بوئی پیوه کرد و دهستی کرد به به ستنه وه ی سه روچاوی. پولیس که شه پیکی توندی

سرهوانده لاقه پرغی تووتکه سهگه که و فریبیدایه نه و لاوه. سهگه که قوروسکه ی لی ههستا و خوی کرد به نیتو خه لکه که دا.

پاشان پۆلیسه که گوچکه ی کوره که ی گرت و له سه ر عه رزه که هه لی ستاندو گوتی: «تۆ کیتی؟ نه و قه ره پوولانه بۆ هه لده گریته وه.» کوره که ش له وه لامدا گوتی: «هیچ کاره وه چاره ره ش و برسییه و ده یه وی به و پوولانه پاروه نانیک بکری و نه و مردووه هاو پرییه تی و ده یناسی و ناوی عه باس پلینگ بووه لات و بیکاره و به ره لایه ک بووه.»

پۆلیسه که پری دایه قۆلی و پووله کانی له مستی ده رهینا و هه لی رژانده وه سه ر عه رزه که و دایه پیش خوی و بردی بۆ دایره ی پۆلیس و تووتکه سه گه که ش به تره لیلان به دوایاندا هه لده هات. ده مه و ئیواره کاتیک له دایره ی پۆلیس هاته ده ری دیسان هه ر به فر ده بارئ. چاوی به شوین تووتکه که یدا گیرا، نهیدی. بۆی به په رۆش بوو. باری قورسی خه م و برسییه تی نیشتبوونه ده روونی و چنگیان له دلئ ده خست.

نیوه رۆ له نیتو دایره ی پۆلیس به چاوی خوی دیتبووی که مه جۆعه یه ک پر له برنج و که باب و دۆ و نان و پیواز و سه وزه، یان بۆ نه فسهری نگابان هینابوو، نه ویش دانیشتبوو له بهر چاوی نه و لیسیدا بوو. نه ویش زه ق زه ق چاوی لی کردبوو. بهرماوه که ی که چه ند له ته نانیک و که میک ورده پیواز بوو له سه ر مه جۆعه که ما بووه وه شاگردی قاوه خانه که هاتبوو وه ک دال هه لی گرتبوو له گه ل خوی بردبووی. هه موو گیانی نه ویش نیشتبوو سه ر ئاره قه، گه رووی ویشک هه لاتبوو سه ری له گیتزه وه هاتبوو. ئیستاش نه وه برسییه تی هه موو له شی خستبووه میلووره و نیو زگی به تال و چاوه کانی له ره شه وه ده هاتن. له ترپکی دا و به لادا که وت و له بهر خویه وه گوتی: «هه تا له برسان نه مردووم برۆم شتیک په یدا که م بیخۆم. پیاو ده بی زۆر ده سته وه ستان بی، هه تا شارپکی ئاوا گه وره و زه لامدا له برسان بمرئ، به لام روو له کوئ که م؟ له م شارهدا کیم هه یه هه تا په نای بۆ بهرم؟ با برۆم هه تا له مالتیکی په ردا شتیک بفرینم و بیفرۆشم، نه گه ر نه مرۆش شتیک وه چه نگ نه خه م، ده بی وه ک عه باس لاقه کانم جووت که م. نه گه ر بشمگرن، لانی که م زبندان هه م گه رمتره و هه م شتیکیشم ده ست ده که وی بیخۆم هه تا له برسان نه مرم. دیسانه وه ده سته کانی بردنه وه بن هه نگلی و کوور بووه وه و له رز و نۆبه تی چنگیان خسته

له شیه وه و دهنگی قۆره قۆر له زگییه وه هه ستا. له سه ر شه قامه که وه به ره و کۆلانیکی ته ریک نه شارده زا ملی رتی گرت و خوی تی روو کرد. چاوی به دار و دیواره کاندا ده گپرا و تاو تاو یک ده گه پراوه و گورگا و پریکی له پشته سه ری ده داوه. کۆلانه که چۆلوه ژل بوو. هه ر که سییک ده رده که وت به دیتنی بیزار ده بوو. لاقه کانی هیزی رۆیشتیان تیدا نه ده ما، له دلله وه ده ینالاند. له مرۆف ده ترسا.

گه یشته بازارپکی چکۆله ی سه ر دانه پیو. پر بوو له دوکانی نانه وایی و که بابی و ورده فرۆشی، ده مه و ئیواره بوو جه نگی کاروسپیان. هالاوی گه رم و شیرینی بریانی، له سه ر مه جۆعه ی بریانی فرۆشیک هه لده ستا و بنی زمانی ختیلکه ده داو پر ده میان کرد له ئاو، به لام نه وه ی شیتی کردبوو، بۆنی که با به کان بوو! هه ورپکی چه ور و خه ست له دوو که لی که بابیه که هه لده ستا و ولاتی داگرتبوو. کوره که هه تا نه و جیگایه ی ده یتوانی و زگی ده یبرد. بۆنه که ی هه لمژی، چاوه کانی پر بوون له ئاو و زمانه چکۆله ی بن گه رووی ختیلکه دا و لیک به لا لیتوه کانیدا قه لبه زه ی کردو هاته خوارئ.

شاگردی که بابجیه که له پشت مه نقه لیه که وه که با به کانی باوه شین ده کرد. نیتو دوکانه که قه ره باخ بوو، هه ر جمه ی ده هات. پارووی چه ور نه رم و گه رم گوویی مشتته ریه کانی هه لماساندبوو. نه وه ش بۆ خوی داخپکی دیکه ی به دلئ کوره که وه ده چزانده. چوو په پیشی و سه ری به سه ر مه نقه لیه که داگرت و دوو که ل و هه لمه گه رم و چه وره که ی هه لمژی.

شاگردی که بابیه که به گالته و پیکه نینه وه گوتی: «دوورکه وه رۆله، که ر داغ ده کنه؟ له بازارچه که دوورکه وته وه و رووی کرده کۆلانیکی چه په ک و که وته پیاسه کردن. دیسان چاوی به دار و دیواری کۆلانه که دا گپراو دیسان هه ر سیبه ری که سییک ده رده که وت نه و زراوی ده چوو. هیشتا هه ر بۆنی هه لمی که با به که ی لی ده هات. «نه گه ر نه وانه شیشیک که باب و نانپکیان بدامایی ئاسمان له عه رزی ده که وت، خودا نه ناسانه، بۆ، یانی ئیمه مانان هه ر به شه ر نین؟»

خوی کرد به کۆلانیکی کورت و چۆلدا، کۆله که یه کی سیمانیان له نیرینه ی کۆلانه که دا چه قانده بوو، گلۆپیتی زه رده له ی لاوازی پیوه هه لواسرا بوو. به فر چنگی له سه ر شان و پیلی گیر کردبوو، ته واو که سیره ی کردبوو. که س له نیتو کۆلانه که دا نه بوو. ماله کان له پال یه کتریدا به

عەرزه‌که‌وه دادوورابوون.

له مالتیکیان چووه پیشی. به پارتیزه‌وه سه‌ری وهرسووراند و ئاورپکی له پشته سه‌ری داوه‌وه به ئارامی پالی به ده‌رکه‌که‌وه نا. ده‌رگاکه گاله درابوو، جووله‌ی نه‌کرد. زوو گه‌راوه بۆ نیوه‌راستی کۆلانه‌که‌وه چاوی له په‌نجهره‌کانی ماله‌که‌که‌کرد. ماله‌که‌که‌کپ و بیده‌نگ بو، هیچ شه‌وقیک له په‌نجهره‌کانه‌وه نه‌ده‌رژایه‌وه ده‌ری، «ئای داخه‌که‌م. بریا عه‌باس ئیستا زیندوو بوایه. ئەم ماله‌ تاریکانه‌ بابه‌تی کاری ئیمه‌ بوون. کاری ته‌نیایی نییه. ده‌بی یه‌کیک هه‌ست راگری و یه‌کیکی دیکه‌ بچیته ژووره‌وه.»

پاشان ده‌رگای مالتیکی دیکه‌ی تاقی کرده‌وه، ئه‌ویش توندوتۆل گاله درابوو. ئەو ده‌رگایه‌ی به‌جی هیتشت و پالی به‌ ده‌رگایه‌کی دیکه‌وه‌نا. تلشی ده‌رگاکه‌ له به‌ریه‌ک ره‌ویه‌وه و شه‌وقی کالی کۆلانه‌که‌ خزایه‌ نیو دالانه‌ ته‌نگ و تاریکه‌که‌ه. ترووسکه‌ی هیوایه‌ک له‌دله‌ تاریک و تنۆکه‌ی گه‌را. گه‌رمایه‌ک رژایه‌ نیو له‌شییه‌وه و نیو چاوانی سوور هه‌لگه‌را. دالی برسپیه‌تی بالی به‌سه‌ر دله‌کوئیکه‌یدا گرتبوو. له‌ نیو دیوه‌که‌وه ده‌نگی رادیۆکه‌ ده‌هات. چاوه‌کانی به‌ په‌له‌په‌ل ترووکاند، هه‌تا به‌ تاریکی دالانه‌که‌ه رابن، دالانه‌که‌هیچی تیدا نه‌بوو. هیچیشی لی رانه‌خراوو. له‌ دیواره‌که‌دا به‌ شوین جلوه‌رگی هه‌لئاسراودا چاوی گه‌را، به‌لام دیواره‌که‌ سپی و لووس و رووت بوو. «هه‌ک به‌لایه‌کی خپو به‌وه. پاتۆلیکی نوئیشیان به‌ دیواره‌که‌وه هه‌لنه‌واسیوه. ئەمشه‌و وادیاره‌ باشم بۆ نایه.» جووتیک که‌وشی سه‌ریایی شه‌قوشی له‌به‌ر ده‌رگاکه‌ باوئیشکیان ده‌دا و ده‌مه‌دا چه‌قییان پین که‌وتبوو.

له‌ کوئینیکی دالانه‌که‌دا بوکه‌له‌یه‌کیان به‌ دیواره‌که‌وه هه‌لئاسیوو چاوی له‌ ده‌رگای هه‌وشه‌که‌ه بریبوو. بئ راوه‌ستان، وه‌ک پیشیله‌یه‌ک خزایه‌ نیو دالانه‌که‌ه و بوکه‌له‌ی هه‌لگرت، بوکه‌له‌ ده‌تگوت پووشه‌، سووک بوو، جلیشی له‌به‌ردا بوو. له‌ سنگی توند کرد و به‌ره‌وه ده‌رگای ده‌ری گه‌راوه. له‌ ناکا و بوکه‌له‌که‌ه اوارای لی هه‌ستا. «پاپا، ماما.»

برووسکه‌یه‌ک به‌ مۆره‌غه‌ی پشتی کوره‌که‌دا تیپه‌ری و ژانیکی جهرگه‌ر نوکی زمانی ته‌زاند. ویستی بوکه‌له‌که‌ه فری داو هه‌لی. ئەو کاته‌ گه‌یشته‌بووه نیوه‌راستی کۆلانه‌که‌ه، هه‌میسان بوکه‌له‌ سه‌رله‌نوی گوتیه‌وه. «پاپا، ماما» ئه‌ویش هه‌تا هیز له‌ لاقه‌کانی داوو. بۆی

ده‌رچوو. هه‌ر به‌ هه‌لاتن له‌ کۆلانه‌که‌وه تیپه‌په‌ری و ماوه‌یه‌کیش به‌سه‌ر شه‌قامه‌که‌دا هه‌لات، پاشان خۆی کوتا بن میچی بانیزه‌یه‌ک و راوه‌ستا و ده‌ستی کرد به‌ پشکنینی بوکه‌له‌که‌ه. بوکه‌له‌که‌ه له‌ لایلۆن سازکراوو. مندالیکی کولمه‌ سووری گووپن بوو، جلوه‌رگیان له‌به‌ر کردبوو قژیکی زه‌ردی زپین رژابوو به‌سه‌ر نیوچاوانی و برژۆلی دریز و ره‌ش بوون و چاوه‌ شیشه‌کانی له‌ هات و چۆدا بوون و به‌ بزیه‌کی شیرینه‌وه لیوه‌کانی پر بوون له‌ گه‌رای پیکه‌نین و دوو ددانی سپی و جوان وه‌ک ددانی که‌روئیشک له‌ به‌ینی لیوه‌کانیه‌وه سه‌ریان ده‌ره‌ینا بوو. کوره‌که‌ ده‌ستی به‌ سه‌روپرچی بوکه‌له‌که‌ه داھینا. چاوی له‌ لاق و ده‌سته‌کانی کرد. هه‌ستی کرد خۆشی ده‌وی. هه‌موو گیانی ریک ده‌گوشی. ده‌بوست بزانی ئەو ده‌نگه‌ی له‌ کوئیه‌ دی. سه‌ری بادا دیتی ده‌سووری و چاوی له‌ شان و پشته‌ملی کرد. ده‌ستی به‌ برژۆله‌کانی داھینا. هه‌ر که‌ ده‌ستی نا به‌سه‌ر سنگیدا و ریک گوشی، له‌ ناکا و بوکه‌له‌که‌ه گوتی: «پاپا، ماما». دیسان سه‌ر سنگی ریک گوشیه‌وه و سه‌رله‌نوی بوکه‌له‌که‌ه گوتیه‌وه. «پاپاماما». کوره‌که‌ه کشایه‌وه. «بلی به‌ چه‌ندم لی بکرن؟» ده‌ دینار؟ قسه‌ش ده‌کات! ئەتۆ قسه‌ش ده‌که‌ی؟ ده‌لیتی چی؟ پاپا یانی چی؟ ماما یانی چی؟ بیجگه‌ له‌وانه‌ شتیکی دیکه‌ش ده‌زانی؟ دیسان قسه‌م بۆ بکه‌وه، ئەمرۆ چت خواردوو؟ ئەتۆ که‌ قسه‌ ده‌که‌ی، ئەتۆ که‌ ده‌خه‌وی، ده‌بی شتیکیش بخۆی. دیسانه‌که‌ه سنگی ریک کوشیه‌وه. بوکه‌له‌ی داوو به‌ه‌نگلی «وا چاکه‌ پرۆم به‌ره‌وه ئەو شه‌قامانه‌ی سه‌ره‌وه‌ی شار، له‌وی به‌ نرخیکی باشر لیم ده‌کرن.»

پیاویکی به‌ ته‌مه‌ن که‌ سه‌ری له‌ نیو ملیوانه ئەستوره‌که‌ی کۆته‌که‌ی هه‌شارداوو. چه‌تریکی کردبووه سایانی سه‌ری، لووتی ته‌قی به‌ لووتیه‌وه. «کاکه‌ ئەو بوکه‌له‌م ده‌فرۆشم لیم ناکری؟» کابراکه‌ هه‌ر سه‌ریشی له‌ نیو ملیوانی کراسه‌که‌ی نه‌هینا ده‌ری. زمانی له‌ نیو ده‌میدا کلله‌ی به‌ست. سپه‌ره‌کانیان که‌وته‌ سه‌ر یه‌ک، پاشان له‌به‌ر یه‌ک ره‌وتنه‌وه‌وه هه‌ر یه‌که‌ی به‌ لایه‌کدا خوشین.

کوره‌که‌ه به‌ پیش ریزه‌ دوکانیکدا تیپه‌ری. ده‌رگای دوکانیکیانی کرده‌وه و گوتی: «بوکه‌له‌یه‌کم بۆ فرۆشی پییه‌. دوکانداره‌که‌ له‌و به‌ری میزه‌که‌وه له‌سه‌ر کورسییه‌ک دانیشته‌بوو سه‌رقالی رۆژنامه‌ خوتنده‌وه‌ بوو. شه‌وقی گلۆپی کاره‌باکه‌ چاوه‌کانی کوره‌که‌ی به‌شه‌واره‌ خست. بئ

دهنگی نیو دوکانه که ناچاری کرد ئه جارهبان له سهرهخوتر قسه که ی دووپاته بکاته وه. ئه بوو که له یه دهفرۆشم. دوکانداره که سهری له سهر رۆژنامه که هه لگرت و به له سهرهخووبیه وه گوتی: «نامه وئ. برۆ دهروه و ده رگاکهش داخه.» چاوی کوره که به سهر ئه و ته به قه نانه ی له بهردهم کابراکه دا دانرابوو. شووشه یه کیش پر لیتته ی له په نادا دانرابوو خزی و پاشه و پاش کشایه وه و چوو ده ری و ده رگاکه ی پپوه دا. له سهر شه قامه که ژنیکی قه له وی دیت و هروه به یه کی به دهسته وه بوو به فری ده مالی، لیتی چوو پپیش و گوتی: «داده ئه و بوو که له یه م دهفرۆشم» ژنه که به سه ریدا قیژاندی «ون به له بهرچاوم له وانه بوو بخزیم، به م نیوه شه وه کئ بوو که له ده کپیت؟ کوره که هه ندیک کشایه وه دواوه و شان به شانی که وه ته ری و چاوی پرپییه چاوی ژنه که وه گوتی: «داده لیم بکه، هه رزانه، چه ندت پئ خووشه ئه وه ندهم بده یه، ده خه وئ، هه لده ستی، قسه ش ده کات».

کوره که به په له سهر سنگی بوو که له که ی ریک گوشی، ئه م جار ه نه یگوت: «پاپا، ماما» کوره که ته ریق بووه وه و ژنه که ش له شه قه له وه و زه لامه که ی به کیش کرد و دوور که وه ته وه. چاوه کانی له سهر ژنه که وه گوازه وه بو سهر و روخساری بوو که له که، پاشان توند کیشای به سهر سنگی بوو که له که دا، ئه م جارهبان بوو که له که یه ک به خۆی هاواری کرد. «پاپا، ماما».

کردییه قه لاندۆشی و به هه زار زه حمه ت به فره لیتته کانی سه ره شه قامه که ی له ژیر پییه کانی دا ده فلیقاندوه و به ره وه ئه و به ری شه قامه که به ری که وه ت. بوو که له که ی نابوو سهر ملی و لاقه کانی به دهسته سهر و سارده کانی گرتبوو و بهردهوام هاواری ده کرد. «ئو بوو که له یه م دهفرۆشم» کپژۆله ی شای په ربییه کانه، ده خه وئ، به خه به ردی، قسه ده کا، وه ره بو ئه و بوو که له، بوو که له ی فرۆشیم پییه.»

دهنگی خۆی بو گوتی چکه کانی نامۆبوون. خۆی و بوو که له که ی وه ک شه ق شه قه ده له رزین، به فر وه ک سه لکه چۆله که داده باری ته پو مژی سوورباوی ده مه و ئیواره به سه ر شاردا ده رژا و مرۆقه کان هیللی ره شیان به سه ر شه قامه که دا ده هیتا. هاواری لاواز و بی هیتی. «ئو بوو که له ده فرۆشم» له ده مییه وه هه لده رژا و له به ری پیدای له نیو به فره که دا ده تاویه وه. لاقه کانی به زۆری له نیو بارستایی به فره که ده هیتایه ده ری و هه ر هه نگا ویتیکی هه لی ده هیتاوه، به ئاسانی له به فره که رۆده چوو به زۆریش بۆی ده هاته وه ده ری.

به ره و لای دیواریک خووشی و هه ر گه یشته په نای پشتی لی توند کرد. لاقه کانی به بی ئیزنی ئه و چه مانه وه و له سه ر عه رزه که دایاننا. بوو که له که له په نای ده ستییه وه که وه ته سه ر عه رزه که و ده ستی بو نه برد. چنگه کانی له به فره که داگرت و تۆپه لیتیکی هه لگرت و قه پالی پیدا کرد و جاوی و بریتیکی لی قسووت داو ئه وه دی دیکه ی تف کرده وه سه ر عه رزه که، ئیتر نه بیتوانی دهسته سه ر کانی بنیته بن هه نگلی. چاوه کانی له ره شه وه هاتن و نه شته ری سه رمایه کی تازه له ده مار و جهسته ی رۆچوو. دهسته کانی وه ک په تک که وه تنه سه ر عه رزه سه ره که. له هه ناوییه وه جهسته ی سارد ده بووه وه و ئارام ئارام لیدانی دلی خاوده بووه وه. پیلووه کانی قورس بوو بوون. هه ولی ده دا سه ری به سه ر جهسته یه وه راست راگری، به لام ئه وه نده قورس بوو بوو، جهسته ی بۆی رانه ده گه ر. له رزتیکی توندو له نا کاو هه موو له شی داگرت و که ف و لیک به لا له غاوه یدا شو لاوگه ی به ست.

به یانی داها توش به رده وام هه ر به فر ده باری. سه یاره فی گرتوه کان، هیللی ره ش و قورباویان به سه ر شه قامه کانی ده کیشاو دهنگی هۆری ماتۆره کانیان بیدهنگی شه قامه کانیان هه لده دری. شه به قی نیوه گیان و مرده لۆخی به یانی گالته به و گلوپانه ی سه ر شه قام ده کرد که هیتا هه ر ده سو تان.

له په نای دیواره که دا کۆمه لیک مرۆف له ده ری شتییک کۆبوو بوونه وه، کوریک له پالییدا قینچکه ی کردبوو، به فر هه موو گیانی دا پۆشیشوو، هه ندیک قه ره پوول له سه ر به فره که له م لا و له و لای که وه تیبوون و بوو که له یه کی سپی پۆشیش که روو خساری پر بوو له پیکه نین له په نایه وه راکشا بوو، خه لکه که راوه ستا بوون و سه بیران ده کرد.

سه رچاوه:

روز اول قبر، سادق چوبک (۱۳۷۷-۱۲۵۹)، تاران-نشر
جامه داران ۱۳۸۴.